

„Dragostea lui Hristos ne constrânge.”

Atmosfera era dezlănțuită la bordul corabiei „Seeschwalbe”. Astăzi trecuseră linia (ecuatorul) și, conform obiceiului marinarilor, acest eveniment era sărbătorit ca o sărbătoare. Căpitanul dăruise un butoi de rom echipajului său; el însuși s-a alăturat la băutură, creând o atmosferă dezlănțuită și zgomotoasă. În general, căpitanul era un om rațional și lucid, dar când se lăsa tentat să bea câteva pahare de rachiu, rațiunea și moderația lui se sfârșea repede. Toată lumea era apoi lăsată să bea după pofta inimii, iar rezultatul era un urlet general și o agitație generală.

Un om, însă, nu s-a alăturat celorlalți. Era un tânăr marinar, un flăcău puternic și inteligent, pe care îl vom numi Jakob. El suportase fără să clipească glumele grosolane ale colegilor săi atunci când aceștia treceau linia. Dar când a venit vorba de băutură, a spus cu fermitate și hotărâre „Nu”, așa cum făcuse întotdeauna de când plecase pe mare. „De ce așa avea nevoie de rachiu în fiecare zi?”, obișnuia să spună ca răspuns la comentariile batjocoritoare ale camarazilor săi; „Nici acasă nu am avut parte de așa ceva și am fost întotdeauna sănătoși și puternici.” Deși Jakob nu era unul dintre acei oameni care consideră că orice consum de băuturi alcoolice este un păcat, văzuse atâta suferință în anii tinereții sale, provocată de băutură, încât a preferat să se abțină complet de la alcool, pentru a da un exemplu celorlalți. Și a făcut acest lucru, indiferent cât de mult a fost ironizat și batjocorit pentru asta.

Dar Jakob avea un alt motiv pentru a nu lua parte la comportamentul sălbatic al marinarilor. El era un ucenic sincer al Domnului Isus și știa că despre El este scris că era „cântecul bețivilor” (vezi Psalmul 69.12) Prin urmare, el era pe deplin convins că locul lui nu putea fi în compania bețivilor.

Așa că a rămas singur la cârmă, care fusese abandonată de cârmaci. A fost un noroc pentru toți. Căci chiar dacă vremea era frumoasă și corabia era condusă de un vânt favorabil, cârma nu trebuie niciodată ignorată. Era o dovadă a stării în care se afla întregul echipaj, inclusiv a căpitanului.

Jakob a stat singur mult timp. În cele din urmă, și-a dat seama cum cârmaciul, care își uitase datoria, se îndrepta spre poziția sa cu pași nesiguri în compania altor câtorva marinari.

„Ei bine, evlaviosule, nu te-am văzut toată după-amiaza”, i-a strigat cârmaciul. „Ce ai făcut? Ai citit Biblia și ai cântat psalmi, nu?”

„Nu, am ținut cârma”, a răspuns Jakob cu calm.

Timonierul era încă suficient de treaz pentru a înțelege reproșul care se afla neintenționat în aceste cuvinte: el își neglija datoria, iar Jakob a făcut treaba lui. În loc să-și revină și să se simtă rușinat, s-a umplut de furie împotriva celui care îndrăznise să-i amintească datoria neglijată prin comportamentul său. Blestemând cu voce tare, a sărit spre el și l-a lovit cu o lovitură atât de puternică încât Jakob a căzut la podea. Într-adevăr, nu a fost ușor pentru prietenul nostru să accepte cu calm acest comportament crud și nedrept. Întreaga lui natură s-a revoltat împotriva lui, iar pumnii i s-au încordat puternic. Dar Domnul i-a dat putere să rămână calm. Fără să spună un cuvânt, a părăsit locul.

Se întâmpla la trei zile după povestea de mai sus. Cerul era de un albastru intens deasupra corabiei singuratece, și sufla doar o briză ușoară. Dintr-o dată, căpitanul a dat ordin să strângă pânzele. Cei din echipaj care navigau pentru prima dată în apele tropicale nu știau cum să explice acest ordin.

Pentru că doar valuri foarte mici unduiau vasta întindere a mării. Marinarii mai în vârstă, în schimb, priveau cu îngrijorare la orizont și, când au văzut un mic nor în vestul îndepărtat, au înțeles modul de a acționa al căpitanului lor; ca și el, au recunoscut în micul nor vestitorul unei furtuni care se apropia. Văzuseră cu ce viteză neobișnuită un astfel de nor mic se poate răspândi brusc pe tot cerul, aducând cu el o furtună care ar putea scufunda chiar și cea mai bună navă. De aceea, s-au grăbit să execute cu cea mai mare rapiditate ordinele șefului lor.

În timp ce cei mai mulți urcau pe vergi pentru a coborî pânzele, unii dintre marinarii de pe punte fixau tot ce nu era bătut în cuie.

Marea și vântul erau încă liniștite, dar cerul se acoperea cu nori negri incredibil de repede. Toate mâinile munceau din greu când, deodată, s-a auzit un apel: „Om peste bord!”

Timp de câteva secunde, toată lumea a rămas ca vrăjită. Șocul a paralizat membrele. Toată lumea privea fix în apă. Dar apoi vocea puternică a căpitanului, care se afla la cârmă, a răsunat: „La treabă, băieți! Nu-i timp de pierdut!” Având în vedere că se apropia furtuna, care punea viețile tuturor în pericol, nu era posibil să te ocupi de unul care căzuse în mare. Toți trebuiau să se gândească numai la binele comun. Dacă furtuna nu ar fi fost amenințătoare, căpitanul ar fi ordonat, fără îndoială, să se întreprindă imediat tot ce era necesar pentru a-l salva pe nefericit; dar, în condițiile actuale, a trebuit să-l lase în voia sorții. Vorbind omenește, era cu totul imposibil să se facă ceva pentru el.

Dar dragostea adevărată nu cunoaște imposibilități. Exista cineva care era pregătit să aibă milă de bărbatul rănit, și acela era Jakob. La fel ca majoritatea camarazilor săi de pe punte, și el auzise strigătul teribil de „Om peste bord!”, privise în jos și văzuse capul celui care căzuse în apă apărând chiar sub el. Fără să se gândească de două ori, s-a pregătit să sară după el, în ciuda avertismentului vecinului său, care i-a spus că timonierul (căci acesta era nefericitul - se urcase în catarge pentru a grăbi cât mai mult munca și alunecase de pe o vergă) nu mai putea fi salvat. Dimpotrivă, avertismentul nu a făcut decât să-i întărească hotărârea. Până atunci, Jakob nu-și dăduse seama că timonierul era cel care se lupta cu moartea în apă. Acum avea ocazia să dovedească faptul că era cu adevărat un discipol al lui Isus. Din dragoste pentru El, el era gata să-și riște viața chiar și pentru dușmanul său.

Fără să mai spună un cuvânt, și-a aruncat de pe el haina și s-a aruncat cu capul înainte în mare de la o înălțime amețitoare. El era un înotător expert, în timp ce cârmaciul nu era familiarizat cu înotul.

Aproape în aceeași clipă, a izbucnit temuta furtună. Căpitanul a avut timp tocmai să întoarcă nava, pentru ca impactul violent să nu o răstoarne. Apoi a trecut printre valuri ca o săgeată. Catargele s-au îndoit, iar corabia puternică a scârțâit la fiecare articulație. Valurile s-au ridicat sus, de parcă ar fi vrut să îngroape nava sub ele. Cerul era negru ca smoala. Doar razele fulgerelor au luminat întunericul pentru câteva clipe. Pasagerii și băieții de pe navă, tot la ce se putea renunța de pe punte, fuseseră trimiși în cabină de către căpitan. O ploaie torențială se revărsa.

Furtuna a fost violentă, dar din fericire nu a durat mult. A dispărut la fel de repede cum a venit. Cu toate acestea, făcuse ravagii pe punte, dar nimeni nu fusese rănit. Doar doi oameni lipseau, după cum s-a dovedit la citirea listei echipajului: cârmaciul și prietenul nostru Jakob. Din păcate, nobile încercări de salvare a tânărului marinar nu i-a adus niciun ajutor cârmaciului, ci doar moarte pentru el însuși.

În timp ce stăteam pe punte, am auzit deodată un strigăt de ajutor din partea laterală a navei. Toată lumea s-a repezit la balustradă, dar nu se vedea nimic. Strigătul de ajutor se repeta: „Ajutați-ne, nu mai putem!”

„Unde sunteți?”

„În lanțul de distribuție.”

Problema era rezolvată. În clipa următoare, o barcă era pusă pe linia de plutire. Mai mulți bărbați au sărit în ea și au vâslit spre partea din spate a navei. Acolo i-au găsit pe cei doi bărbați, care, încordându-și ultimele forțe se țineau de lanțul de cârmă (lanțul care leagă volanul de cârmă). Dumnezeu, care este capabil să salveze din orice primejdie, îi salvase în mod miraculos de la moarte.

Dar cum reușise Jakob să îi aducă pe cârmaci și pe el însuși în acest loc? Dumnezeu îi îngăduise să îl prindă imediat pe omul care se lupta cu moartea și să îl țină la suprafață. Apoi izbucnise furtuna și Jakob își pierduse deja orice speranță când, deodată, corabia s-a întors astfel încât lanțul i-a ajuns la îndemână. Atunci se agățase de el. Când cârmaciul își pierduse puterile, Jakob îl ținea strâns de el și îl salvase de la a fi măturat de valurile sălbatice.

Salvarea celor doi bărbați a fost un miracol atât de evident al lui Dumnezeu, încât toată lumea a fost copleșită. Pentru cei doi bărbați salvați a însemnat și mai mult. Jakob îngrămădisise cărbuni aprinși pe capul dușmanului său; acționase conform instrucțiunilor Domnului și Stăpânului său, iar din aceasta urma să iasă roade glorioase. Cârmaciul a fost profund mișcat de marea dragoste pe care Dumnezeu o pusese în inima tânărului marinar; prin aceasta a învățat despre dragostea și mai mare a lui Hristos, care a mers de bunăvoie până în moarte pentru dușmani și pentru cei neevlavioși. De atunci încolo, nu au existat prieteni mai buni la bord decât Jakob și cârmaciul. Inimile amândurora erau acum unite de o legătură de nezdruccinat, iar cârmaciul se lăuda cu voce tare că, alături de Dumnezeu, își datora viața prietenului său Jakob. Prietenului său Jakob într-un dublu sens.

Dragă cititorule! Povestea mea nu este nouă. Poate că ai mai citit-o și înainte. Dar este atât de frumoasă încât merită să fie povestită din meru. Căci ce ar putea fi mai minunat decât această minunată dragoste, așa cum s-a revelat în mod desăvârșit în Isus și cum se exprimă acum, chiar dacă numai într-o mică măsură, în cei care sunt ai Lui? Faci parte din numărul celor care au experimentat această dragoste în propriile lor inimi? Atunci poți învăța de la Jakob. Dragostea lui Hristos a fost cea care l-a îndemnat să acționeze așa cum a făcut-o. Fie ca această dragoste să fie, de asemenea, sursa și motivația acțiunilor tale!